

Liesbeth Doornbosch, *Zonder titel*, acryl en olieverf op doek, 150x295 cm, 2001.

Foto: Jan van Teeffelen

KUNST

Van wat ruimte is, hebben we meestal geen besef, terwijl we er ons toch middenin bevinden en ze ons omgeeft. Misschien omdat we er zo totaal in opgenomen zijn, ontglipt ze ons tegelijk. Het is enkel wanneer er iets met de ruimte aan de hand is – ze is te laag, ze is te warm, het is er donker, ze ruikt al dan niet lekker, enzovoort – dat ze zich aan ons opdringt. Maar is het eigenlijk wel de ruimte die iets met ons doet? Is het niet iets anders dat zich samen met ons in de ruimte bevindt, iets dat ons als het ware in de weg zit of ons bijvoorbeeld gunstig stemt, en dus niet de ruimte zelf? Tegen de achtergrond van het feitelijk ontbreken van een ervaring van de ruimte, krijgt het schilderij van Liesbeth Doornbosch zijn volle betekenis. Vlakken schuiven over en door elkaar,

kleuren manifesteren zich en trekken zich terug, lopen in elkaar over of poneren zich de ene tegenover de ander. Alles laat zich zien in een zekere gradatie. En dit wekt de indruk dat het een volgend moment anders kan zijn, alsof de aanwezige elementen reageren op de lichtinval, de helderheid van het moment van de dag of het jaar, de weersomstandigheden. Meer dan ons de ruimte te laten zien, wil de kunstenaar ze ons deze laten ervaren, want de indruk wordt gewekt dat we al kijkend naar het schilderij, zien met andere zintuigen dan onze ogen. Kortom: de ervaring van de ongrijpbaarheid van ruimte gaat schuil in dit werk.

Daan Van Speybroeck